

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201408576/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Først senere begyndte mine Digte at dreje sig om Kærlighed. Og det er fra samme Tid, at „*Den Anden*“ begynder at optræde. Siden den Tid har jeg følt det og føler det stadig saadan, som var mit Jeg delt i to Jeg'er, mig selv og *Den Anden*, og saaledes, at hver Gang der gaar mig noget imod, tager *Den Anden* straks Affære og siger: Ja, hvad kommer det i Grunden dig ved! Og saa føler jeg mig lettet.

Første Gang, *Den Anden* hjalp mig, var engang, jeg havde læst et Digt for en af mine ældre Brødre. Det var et Kærlighedsdigt, og jeg syntes, det var yndigt, men min Broder grinede ubarmhjertigt af det. Jeg skulde allerede til at være ulykkelig, men saa sagde *Den Anden* til mig, at det skulde jeg da ikke bryde mig om, for det havde den Rakkerpukkel jo ingen Forstand paa.

Kun naar jeg var rigtig bange, kunde *Den Anden* endnu ikke klare det for mig. Jeg kan saaledes huske engang, vi var ovre at besøge Proprietær Schwendsen paa Helgø, en brilliant Mand, Jordens elskeligste Mand, altid glad og fornøjet og det mest gæstfri Menneske, man kunde tænke sig. Det er forevrigt ham, der i mange Aar har været Bibliotekar i Studenterforeningen.

Men den Nat, jeg taler om her, havde jeg det ikke godt. Jeg hørte inde fra et Værelse ved Siden af nogle underlige Lyde, Haarene rejste sig paa mit Hovede, og jeg troede, at der altermindst blev myrdet et Par Mennesker. *Den Anden* forholdt sig ganske passiv, og det endte med, at jeg klædte mig paa og løb, alt hvad jeg kunde, „hjem til Mor“.

Næste Dag blev Gaaden opklaret. De mystiske Lyde kom fra en Dreng, nogle Karle havde fyldt Brændevin i, som atter skulde ud ...

Naturligvis skrev jeg ogsaa et Digt, tilegnet Holmegaard. De to første Vers lyder saaledes paa Melodien: „Jens og Jensine, de gik i Skoven“:

Lidt Nord for Nakskov, hvor Vejen drejer
et Gran tilvenstre, forbi en Bro,
der ligger Gaarden, som August ejer,
og hvor med Trine han monne bo.
Tralalalalala.